

Володимир Сосюра

* * *

Блукає осінь. Безгомінням
цвіте її очей блакить,
і у садах під вітром синім
багняний плащ її шумить.

Вона мете сумні алеї,
де пада золото руде,
і важкогривий кінь за нею
на чорнім поводі іде.

Вже на квітках іней — не роси,
і недалеко вже до дня,
як сяде осінь жовтокоса
на чорногривого коня,

востаннє гляне на алеї
в диханні голоду й біди
і в даль поїде... А за нею
сніг замітатиме сліди...

[1957]

Літо бабине
Літо бабине, бабине літо...
Серце чує осінні путі...
Хтось заплутав зажурені віти
в павутиння нитки золоті.

Листя слухає вітру зітхання
і згортає свої прапори.
На покірну красу умирання
сонце дивиться сумно згори...

В'януть, в'януть вуста пурпурові...
Але радість і в осені є!
В золоте павутиння любові
ти заплутала серце моє.

1956

* * *

Айстри задумані, квіти останнії,
осені пізньої сльози багряннії...
Сумно шепочеться вітер над вами,
і обмиває вас небо дощами.

Ви як любов, що весни не зазнала
і як вечірня зоря одсіяла.
Айстри задумані, квіти останнії,
осені пізньої сльози багряннії...

1955

***

Я знаю силу слова —
воно гостріш штика
і швидше навіть кулі,
не тільки літака.
Воно проміння швидше,
в нім — думка й почуття.
Воно іде в народи
для вічного життя.
Коли це слово — зброя,
як день, що не схолов,
коли живуть у ньому
ненависть і любов.
Воно влуча як куля,
ця зброя золота,
коли у нім ненависть
з любові вироста.
Воно над зорі лине,
а в нім живуть як спів
любов до Батьківщини
і лють до ворогів.
О зброе щастя, слово,
я жить з тобою звик!
Ти — квітка у любові,
в ненависті ти — штик.

1960-1961